

Hvad derimod angaar Forslagets andet Punktum, stiller jeg mig noget tvivlende til, hvorvidt det er rigtigt, at der gives Præsterne Mulighed for at fortsætte den nu paabegyndte Praksis fra April i Aar og Aaret ud; men jeg forstaaer, at Lovforslaget skal gennemføres nu, inden Rigsdagen slutter, og i saa Tilfælde vil der jo neppe være Tid til at lade Sagen gaa i Udvalg. Jeg skal derfor heller ikke stille Krav om Udvalgs Nedsættelse, men indskrænke mig til at anbefale Forslaget til en hurtig og velvillig Behandling. Jeg finder dog, der er Grund til at bede den højtærede Justitsminister drage Omsorg for, at det hurtigst muligt kommer til de sønderjydske Præsters Kundskab, hvad der paa dette Omraade er Lov og Ret dernede, og at Præsterne saa selvfølgelig maa rette sig efter det.

Povlsen: Det er meget beklageligt, at det skal være nødvendigt at behandle et Lovforslag af den Art som det, vi her behandler. Man skulde dog med nogen Grund vente, at Mænd, der paatager sig en Præstegering i de sønderjydske Landsdele, har saa meget Kendskab til, hvad der er gældende Ret dernede med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse, at de ikke kunde begaa Fejl af den Art, der her er Tale om at bøde paa. Nu har det jo imidlertid vist sig, at der virkelig er Præster dernede, der ikke har dette Kendskab, og som derfor har begaaet Fejl, som det er aldeles nødvendigt at faa rettet. Men dertil bør dette Lovforslag ogsaa indskrænke sig. Jeg finder, det er ganske urigtigt at søge en Bemyndigelse til at rette paa Fejl af samme Art ogsaa i Fremtiden. Jeg maa dog gaa ud fra, at Præsterne dernede nu har faaet saa kraftige Instruksler med Hensyn til, hvad der er gældende Ret paa dette Omraade at man maa kunne vente, at Fejl af lignende Art ikke mere begaaes. Jeg mener, at Rigsdagen ganske simpelt ikke kan forsvare at vedtage en saadan Bemyndigelse til at rette paa Fejl af den Art i Fremtiden. Det vil i Virkeligheden være en Opfordring til Præsterne dernede til ikke at tage det saa overdrevet nøje i denne Henseende. Jeg kunde endda tænke mig, at Præster dernede, som var afgjorte Modstandere af den Form for Ægteskabs Indgaaelse, som nu er gældende Ret i Sønderjylland, vilde sige som saa: Vi bekymrer os overhovedet ikke om dette; vi betragter nu den kirkelige Vielse som den egentlige ægteskabsstiftende Handling, og Autoriteterne har jo ogsaa vist, at de ikke tager det saa

højtideligt i det Stykke, idet de i Virkeligheden har aabnet en Adgang til at bøde paa Fejl, som man begaar i den Henseende, bøde paa Overtrædelser, som man begaar lige overfor den bestaaende Ret. Derfor vil jeg, idet jeg kan anbefale Lovforslagets første Punktum, forbeholde mig at stille Forslag om, at andet Punktum udgaar.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg først med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard kom med, sige, at der er allerede fra Kirkeministeriets Side sket Henvendelse til Præsterne i Sønderjylland, hvorved det indskræpes dem, at Vielse kun kan finde Sted efter de i Sønderjylland gældende Regler. Jeg haaber derfor, at sligt ikke skal ske mere. Men det er altid kedeligt at lovgive om rent konkrete Tilfælde, derfor mente man i Ministeriet, at det vilde være godt at tage den Bemyndigelse med, som er udformet i andet Punktum.

Maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Povlsen sige, at jeg synes, det var en noget streng Kritik af Embedsmændene dernede, han fremkom med. Jeg er selvfølgelig fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det er Fejl, som ikke burde forekomme; men vi maa dog huske paa, at Situationen nede i Sønderjylland er den, at borgerlig Ægteforening kunde indgaa; saa kommer der en ny Lovgivning, og saa tror Præsterne ganske naturligt, at Vielsesbreve, som er udstedte i Danmark, kan man maaske ogsaa benytte dernede. Jeg kan i alt Fald forstaa den Slags Fejtagelser. Jeg billiger dem selvfølgelig ikke, men jeg kan forstaa dem, og det ærede Medlem Hr. Povlsen og jeg ved jo begge, at der i sin Tid forekom et Tilfælde i selve Danmark, idet en dansk Præst, som var paa Rejse i Italien og for Resten senere blev Biskop og Professor, viede to danske Kunstnere nede i Rom, og først 20 Aar efter opdagede man, at de paagældende slet ikke var lovformelig viede. Vielsen var jo ulovlig efter de gældende Regler. Og det var altsaa en Mand, der senere blev baade Professor og Biskop, som gjorde sig skyldig heri, saa jeg forstaaer den Slags Fejl hos Præster. Men det ærede Medlem maa huske paa, at de Præster, her er Tale om, er Folk, der gaar fra tysk Ret til dansk Ret; naar de ser et saadant Vielsesbrev, tror de ganske naturligt, at de har Ret til at vie i Henhold til det. Dette maa ikke opfattes som et Forsvar for, at Præster gør det. Det er altsaa en Fejl, naar det sker, og det er noget, vi maa se at undgaa i Fremtiden.